

1924 JUNIUS 15.

ERDÉSZETI LAPOK

LXIII. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

6. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Szerkeszti:

BUND KÁROLY

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1924 év II. felére 40.000 K (erd. altiszteknek 20.000 K)

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok (alap. kamat vagy tagdíj) és az időnkint közzétett pótdíj fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltenek.

(Telefon: 37—22.)

Kérelem és értesítés az Országos Erdészeti Egyesület t. tagjaihoz!

Az egyesület a mult számban ismertetett tagdíjakat f. évi július 15-ig az eddigi alapon fogadja el, vagyis egy aranykoronát 16.000 papirkoronának számít s a havi 10%-os pótléktól is eltekint.

Kérjük az igen tisztelt tagokat, hogy a tagdíjakat a lapunk januári és májusi számaihoz csatolt postatakarékpénztári csekkek felhasználásával eddig az időpontig beküldeni sziveskedjenek. Azontul az aranykoronának mindenkori hivatalos árfolyama lesz mérvadó s a havi 10%-os emelkedés is életbelép.

Többfelől kérdés intéztetvén hozzánk, ismételjük, hogy július 15-éig az, aki a f. évben még semmit sem küldött be, ha erdőbirtokos, falkereskedő, faiparos, vagy jogi személy (város, cég stb.) 256.000 koronát, ha kötött jövedelmű tag,

64.000 koronát fizet, míg ha az év elején már bizonyos összeget befizetett, ez természetesen levonandó. Ezzel a multból származó esetleges hátralékoktól eltekintve, a folyó év végéig a tagdíj rendezve van. Külön lapdíjat a tagok nem fizetnek.

Egyebekben utalunk a májusi számban adott részletes tájékoztatásra.

A titkári hivatal.

A földbirtokreform-novella.

Éppen egy éve annak, hogy az E. L. mult évi juniusi számában a földbirtokreform novelláris módosításának tervével foglalkoztunk, mélységes aggállyal mutatva reá azokra a súlyos kifogásokra, amelyek az akkori törvénytervezettel szemben támaszthatók voltak.

Ma kész törvény fekszik előttünk s kíváncsian fürkészhetjük, hogy a további intern tárgyalásokon, a bizottsági és plenáris üléseken mit sikerült a magyar erdőgazdaság érdekeiből révbejuttatni s mily újabb áldozatokra lehet lefogyott erdőállományunk elkészülve. Mert bár ma mezőgazdasági és erdőgazdasági érdekképviselések egységes fronton küzdenek s csekély erdőterületünk konzerválásának és viszont régebbi légelőink ápolásának és jókarbahelyezésének szükségességét ma már minden belátásos közgazda elismeri, mégsem álltathattuk magunkat azzal, hogy az erdőgazdaság ezuttal is sértetlenül kerül ki abból az újabb rohamból, amelyet a népszerű irányzatok az ország földmivelése ellen intéztek. 1920-ban még sikerült legalább az erdőgazdaságot az áradattól mentesíteni, ma már az akkor érintetlenül maradt gátak is aggasztóan szivárognak és repedeznek, bár a teljes és nyílt gátszakadást, hála intézőköreink buzgólkodásának; most is el lehetett háritani.

Nevezetesen erdőbirtokok erdősült részeinek igénybevétele legelőalakítás céljából a novella alapján nem lehetséges, amint azt a tervezet kontemplálta, de viszont bizonyos

esetekben (melyekben?) az erdőbirtok is megváltható s erdőként nyilvántartott, de tényleg még nem erdőt alkotó, tehát valószínűleg még be nem erdősített területekből lehet közlegelőt alkotni birói ítélet alapján s minden legeltetési rendtartás kötelezettségének mellőzésével, — ilyenről legalább a novella nem gondoskodik, — de a „fával tényleg borított“ erdő területéből is kötelezhető az erdő tulajdonosa, hogy erdei legelőt adjon 10 évi haszonbérletre.

A dolognak ezt a keserű magvát sok szép szóval és feltétellel igyekszik a novella izletesebbé tenni, vagy, ha előbbi hasonlatunkhoz térünk vissza: a gát szivárgó, repedező helyeit igyekszik eltömni, de az ekként az erdőre háruló veszély nagysága felől ez senkit sem téveszthet meg, aki a való élet utjait ismeri, bár másfelől a feltételek bizonyítékai annak, hogy az erdőszet szivósan küzdött a maga igazáért.

Megismételjük-e azokat, amiket már a múlt évben az erdők megválthatóságának káros következményeiről, a vele járó jogbizonytalanságról, az erdő értékmegállapításának teljesen figyelmen kívül hagyott nehézségeiről, az alaptörvény 28. §-ában foglalt s az erdőgazdaságot közletről érintő mentesítő okok felfüggesztésének lehetőségéről mondtunk? Mi nek? Pusztában elhangzó szó volt ez akkor, — ma méginkább az lenne! A magyar erdőszet egykori elfogulatlan történetírója megtalálja az OEE. óvását ismétlés nélkül is.

Arra szorítkozunk tehát, hogy a novella ominózus pontjait jelenlegi szövegünkben olvasóink tájékoztatására ideiktatjuk :

8. §. 7. és 8. bekezd. Az Országos Földbirtokrendező Biróság a földmivelésügyi miniszternek a közigazgatási bizottság gazdasági albizottsága meghallgatása után nyilvánított hozzájárulásával kivételesen arra kötelezheti az olyan terület birtokosát, amely területet az erdőszeti hatóság erdő gyanánt tart nyilván (T. 83. §-a), de amely terület a valóságban nem erdő, hogy a legeltetésre alkalmas és erre a közérdek sérelme nélkül használható említett területéből meghatározott időre haszonbérbe adjon közös legeltetésre annyit, amennyit saját okszerű gazdálkodá-

sára és az erdészeti érdekekre figyelemmel nélkülözhet, még pedig az Országos Földbirtokrendező Biróság által megállapított feltételek mellett azoknak, akiket az Országos Földbirtokrendező Biróság erre érdemesnek ítél. Ez a rendelkezés azonban csak kivételesen és akkor nyerhet alkalmazást, ha máskép egyáltalán nem volna lehetséges közlegelőt biztosítani s ennek következtében a közérdek kárával is a helyi állattenyésztés hanyatlásától kellene tartani.

Ha az elengedhetetlenül szükséges közlegelőt még az előbbi bekezdés alapján sem lehetne biztosítani, egészen kivételesen arra is kötelezhető az erdő tulajdonosa, hogy fával tényleg borított erdőterületéből, ha az nem véderdő, engedjen át haszonbérbe az előző bekezdésben említetteknek megfelelő területet, de csak olyant, amelyen a legeltetés a faállománynak és a talajnak károsítása, valamint az erdőfelujtás sérelme nélkül gyakorolható és csak akkor, ha a visszamaradó erdő üzeme okszerűen tovább folytatható és a fatermelés országos érdeke sem szenved. Ez a haszonbérlet csak addig tarthat, ameddig az illető terület kitermelésére kerül a sor, de legfeljebb tíz évig. Ezen a bekezdésen alapuló haszonbérlet makkoltatásra nem terjed ki.

Az erdei termékek az új magyar vámtarifában.

A fa az egykori monarchia autonóm vámtarifájában tulajdonképpen vámentes volt, még pedig azzal az indokolással, hogy faexportáló állam vagyunk, amelynek nincs szüksége favámokra.

Az új magyar vámtarifa szintén vámentességet biztosít a nyers erdei termékeknek azon oknál fogva, hogy Csonka-Magyarország a legnagyobb mértékben reá van szorulva a fabehozatalra, tehát teljesen megokolatlan lenne báresak az autonóm vámtarifában is favámokat kreálni.

Igy vezet esetünkben két teljesen eltérő helyzet és homlokegyenest ellenkező indokolás ugyanahhoz az eredményhez.

S tényleg: a magyar erdőgazdaság nyerstermékeire